

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a), 9 b), 10 § 281 tr. ř. Po stránce formální provádí z uplatňovaných zmatků čís. 5 § 281 tr. ř. jen výtku nedostatku důvodů pro výrok, že obžalovanému byly peníze svěřeny jako veřejnému úředníku. Výtka neobstojí, an soud odůvodňuje dotyčný výrok zjištěním, že František K. svěřil obžalovanému 2050 Kč se složenkou s příkazem, by to i ono odevzdal na poštovním úřadě ve S. P., jako poštovnímu poslovi, nikoliv jako osobě soukromé. Z tohoto zjištění vyplývá, že peníze byly obžalovanému svěřeny jako orgánu poštovního úřadu, tedy z důvodu jeho veřejného úřadu. S hlediska § 181 tr. zák. nesejde ani na tom, jak mylně má za to zmateční stížnost, zda byl obžalovaný oprávněn peníze převzítí čili nic, ano za řízení nebylo ani tvrzeno, že snad svěřiteli bylo známo, že by poštovní posel k tomu oprávněn nebyl (srov. rozh. sb. n. s. čís. 1835, 1748). Budiž dodáno, že ze svědeckého seznání poštmistra Š-a, že obžalovaný neměl ve svém archu zapsanou přijatou částku, ačkoli měl složenku a úhradu dostal, a že odesílateli nevystavil stvrzenku, ačkoli byl k tomu služebně povinen — vyplývá logický závěr, že obžalovaný byl nejen oprávněn, nýbrž i povinen zásilku přijati a podle svých služebních povinností vyříditi, t. j. odevzdati na poštovním úřadě k dopravě a doručiti odesílateli stvrzenku. Neobstojí proto ani věcná námitka uplatňovaná s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř., že nešlo o úřední výkon přejímání peněz za účelem jejich odevzdání poštovnímu úřadu (správně o svěřením peněz z důvodu veřejného úřadu), a není po zákonu provedena další námitka podle čís. 10 § 281 tr. ř., pokud zmateční stížnost dovozuje, že jde o obecnou zpronevěru podle § 183 tr. zák., nikoliv zpronevěru v úřadě podle § 181 tr. zák. proto, že prý obžalovaný převzal svěřené peníze jen z laskavosti, nikoliv z úřední povinnosti, poněvadž rozsudek nic takového nezjistil. Proti zákonu je provedena i další námitka podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., že není zjištěna trestná činnost, odpovídající pojmu zadržení ve smyslu § 181 tr. zák., — t. j. takové chování pachatelovo, jímž projevuje rozhodnutí svěřenou věc oprávněnému vůbec nevydati a stav, jímž odňal věc dispozici oprávněného, učiniti trvalým, — an prý obžalovaný peníze sice ihned neodeslal, ale chtěl tak učiniti později, poněvadž zmateční stížnost nedbá tu rozhodného skutkového zjištění soudu, že obžalovaný použil svěřených peněz, jež měl podle své úřední povinnosti ihned odvésti, pro sebe, tedy že si je přivlastnil, ačkoliv byl povinen je odvésti ihned po návratu k poštovnímu úřadu, týž den, kdy je převzal, totiž 26. června 1930, čímž se právě dopustil zpronevěry.

Čís. 4191.

Ustanovení § 248 tr. ř., že dosud nevyslechnutý svědek nemá být přítomen při průvodním řízení při hlavním přelíčení, nevztahuje se na toho, ohledně něhož se soud ještě neusnesl, že bude jako svědek slyšen.

(Rozh. ze dne 5. června 1931, Zm II 232/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského trestního soudu v Brně ze dne 2. května 1931, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem spoluviny na podvodu podle §§ 5, 197, 199 a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční důvod podle § 281 čís. 4 tr. ř. spatřuje stížnost mimo jiné v tom, že přes ohrazení stěžovatelky byli slyšeni jako svědci Rudolf a Růžena P-ovi, ač byli po celé hlavní přelíčení v soudní síni přítomni. Je pravda, že podle §§ 244, 248 tr. ř. nemají býti dosud nevyslechnutí svědci přítomni při průvodním řízení, prováděném při hlavním přelíčení; tato ustanovení nemohou se však vztahovati na osoby při přelíčení přítomné, které jsou teprve později jako svědci vedeny, před tím, než se soud usnesl je jako svědky vyslýchat. Nemůže proto tato okolnost býti výsledku těchto osob na závadu, nanejvýš tyto předpisy nejsou ani pod sankcí zmatečnosti. Není proto zmateční důvod podle § 281 čís. 4 tr. ř. odůvodněn.

Čís. 4192.

Ideální souběh zločinu podle § 132 tr. zák. s přestupkem podle § 20 čís. 2 zák. čís. 241/1922 jest vyloučen.

(Rozh. ze dne 6. června 1931, Zm I 320/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 8. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132 - III tr. zák. a přestupkem vyzývání ke smilstvu podle § 20 čís. 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n., zavrhl, pokud napadla rozsudek pro odsouzení obžalovaného pro zločin podle § 132 - III tr. zák.; vyhověl jí však, pokud čelila proti odsouzení pro přestupek podle § 20 čís. 2 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 241 sb. z. a n., zrušil rozsudek v této části ve výroku o vině a důsledkem toho i ve výroku o trestu a v dalších výrocích s tím souvisejících jako zmatečný, a zprostil obžalovaného podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek podle § 20 čís. 2 zákona čís. 241/1922 sb. z. a n., jehož se prý dopustil tím, že ve V. Ch. vícekrát své vlastní dcery, tedy osoby svěřené jeho doзору a vychování a nedosáhnoucí 16 let, a to Marii O-ovou od července 1925 a Karolinu O-ovou od června 1927 svedl a přiměl k dopuštění smilných činů. Vzhledem k pravoplatnému výroku rozsudku o vině obžalovaného ve směru zločinu podle § 132 tr. zák. vyměřil obžalovanému nový trest. V otázce, o niž tu jde, uvedl v